

РЕШЕНИЕ

№ 11767

гр. София, 12.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **927** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. К. (В. К.), [дата на раждане] в Република Турция, [населено място], чрез адв.О. Б., срещу отказ за влизане в страната рег. № 15 от 09.01.2024г., издаден от длъжностно лице в Граничен контролно-пропускателен пункт „Русе-Д. мост“ (ГКПП Русе Д. мост), Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГД „Гранична полиция“).

Изложени са доводи за издаване на обжалвания акт при съществени нарушения на административно-производствените правила, при противоречие с предвидените в Кодекса за шенгенските граници, Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и актовете по прилагането им, материално-правните разпоредби, както и при несъответствие с целта на закона. Моли жалбата да бъде уважена, като отказа за влизане в страната да бъде отменен като незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът, длъжностно лице в ГКПП „Русе Д. мост“, ГД „Гранична полиция“, изпраща административната преписка по издаване на оспорвания отказ. В писмени бележки оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалвания административен акт. Моли съда да отхвърли оспорването. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не

изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От докладна записка рег. № 5403р-521/09.01.2024г. от инспектор В.Р. до началника на ГПУ РУСЕ (л.16) се установява, че на 09.01.2024г. в 12,00ч. на ГКПП „Д. мост“ Русе (по време на дежурството на докладващия) за влизане в страната се е явил турския гражданин Б. К. (В. К.), мъж, р.25.02.1976г., паспорт № U10959855, издаден на 20.04.2015г., притежаващ германско разрешително за пребиваване № Y0RWV0HCG. В докладната е посочено, че лицето протича по категория „Z“ и е запознато с наложената му забрана за влизане в Република България, въведена със системен №[ЕИК] от дата 12.04.2019г. на основание чл.21А от ЗЧРБ, писмо 1209/08.04.2019г. на ДАНС. Лицето не е допуснато за влизане в страната с протокол № 0109324000657/15/09.01.2024г.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес и насочена срещу акт, който подлежи на оспорване.

Съгласно чл. 14, т. 1-т. 3 от Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници), на гражданин на трета страна, който не отговаря на условията за влизане, установени в член 6, параграф 1, и не спада към категориите лица, посочени в член 6, параграф 5, се отказва влизане на териториите на държавите членки, като отказът се предоставя чрез стандартен формуляр, съдържащ се в приложение V, част Б, попълнен от органа упълномощен от националното законодателство да налага отказ за влизане. Лицата, на които е издаден отказ за влизане, могат да го обжалват т. е. жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган в предвидената от закона писмена форма, съобразно представените с административната преписка Заповед УРИ № 3282з-914/16.04.2015г. на Директор ГД ГП (л.46), Акт за встъпване в длъжност (л.49) и длъжностна характеристика (л.50 и сл.).

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). Тази норма определя както компетентността на органа за издаване на акта, така и формата на издаването му. Съгласно същата, като компетентни да издават откази за влизане в страната са определени органите за граничен контрол, а формата за издаване на акта е писмена - единен стандартен формуляр. Аналогична е и разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-1492 от 4.11.2022 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, съгласно която в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицаец съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. В

случая отказът за влизане е издаден от граничен полицаи при ГКПП Русе, както е видно от данните по делото, а и не е спорно между страните, че към този момент е бил на смяна и е осъществил гранична проверка на лицето.

Отказът е обективиран в писмена форма, в утвърдения единен стандартен формуляр и съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително конкретно посочване на фактически и правни основания за издаването му, съставляващи причините за постановения отказ за влизане в страната. Следва да се посочи, че съгласно чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-1492 от 4.11.2022 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицаи съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. В тази насока са и разпоредбите на чл. 16, ал. 2 и ал. 3 от ЗЧРБ. В чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ е предвидено, че органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. В чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ е посочено, че на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната. Образецът на формуляра се утвърждава с акт на Министерския съвет. В случая, оспореният отказ е издаден по утвърден единен формуляр, като причините за постановяването му са посочени – "вписан е със забрана за влизане в страната", "в националния списък" (л.14), поради което актът съдържа минимално изискуемото съдържание, необходимо за законосъобразността му. Съставен е на български и английски език. В обжалвания административен акт е налице разпоредителна част, посочено е в стандартния формуляр, че засегнатият "може да обжалва забраната за влизане в страната в 14-дневен срок пред компетентния административен съд". Съдът приема, че безспорно жалбоподателят се е запознал с основанията за отказ и не е била налице пречка да изложи възражение срещу същия, включително да депозира и жалба пред компетентния съд.

С оглед изложено, съдът намира, че при издаване на оспорения акт не са допуснати нарушения относно формата и съдържанието му, които да обосноват неговата незаконосъобразност.

Обжалваният отказ за влизане в страната е издаден и при правилно приложение на материално-правните разпоредби. В същия, като мотиви са посочени изискванията, съответстващи на разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ като е описано, че е отказано влизане в страната поради следните причини: „лицето е вписано със забрана за влизане в страната в националния списък“.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т.14 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 ЗЧРБ.

Според нормата на чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци

при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1 от с.з.

От представените по делото доказателства: писмо на ДАНС 1209 от 08.04.2019г. и писмо рег.№ RB 202001-001-03-M-6-1167/10.04.2024г., обособени в класифициран том към делото, както и карта с данни за наложена мярка на чужденец по ЗЧРБ се установява, че жалбоподателят Б. К. (В. К.) е включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци от министъра на вътрешните работи и му е наложена “Забрана за влизане в Република България”.

При така изложеното от фактическа страна се установяват условията на посочените разпоредби, като от мотивите на обжалвания отказ, част "Н", се установява хипотезата, при която е постановен, а именно, че към момента на издаване на оспорения акт чуждият гражданин е вписан със забрана за влизане в страната поради включването му в националния списък за срок от 10 години.

При издаването на отказа контролиращият служител на ГКПП действа при условията на обвързана компетентност, като в неговите правомощия не е включена преценката за целесъобразност на отказа, след като установи, че лицето, което иска да премине границата на Република България, фигурира с масива по чл.21а, ал. 1 ЗЧРБ.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че отказът противоречи на чл.6, пар.5, б.а от Кодекса за шенгенските граници, който гласи, че чрез дерогация от параграф 1, на граждани на трети страни, които не отговарят на всички условия, посочени в параграф 1, но притежават разрешение за пребиваване или виза за дългосрочно пребиваване, се разрешава влизане на териториите на другите държави членки с цел транзитно преминаване, така че да могат да достигнат територията на държавата членка, която е издала разрешението за пребиваване или визата за дългосрочно пребиваване, освен ако имената им не са включени в националния списък на сигнали на държавата членка, чиято външна граница лицата се стремят да преминат, и ако сигналът е придружен от указание за отказ за влизане или транзитно преминаване. В процесния случай е налице изключението, а именно – жалбоподателят е включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци от министъра на вътрешните работи, което обстоятелство не се оспорва, както и че на същото основание е имал отказ да влезе в страната ни на 04.11.2023г., видно от писмо на ГДНП от 09.05.2025г.

Предвид изложеното, оспореният отказ за влизане в Република България е постановен при правилно прилагане на материално правните разпоредби.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона - да не се допускат до територията на страната чужденци, които не са желани на територията на страната, тъй като не спазват установения в страната правен ред.

По изложените съображения оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалните норми за закона по издаването му и е съобразен с целта на закона, поради което подадената жалба срещу него следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на делото, разноски не следва да се присъждат, тъй като ответникът не претендира такива.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 4-и състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К. (В. К.), [дата на раждане] в Република Турция, [населено място], чрез адв.О. Б., срещу отказ за влизане в страната рег. № 15 от 09.01.2024г., издаден от длъжностно лице в Граничен контролно-пропускателен пункт „Русе-Д. мост“, Главна дирекция „Гранична полиция“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: